

højeste og øverste Myndighed er hos Højesteret, og selv om dens Afgørelse af en Sag maatte være stridende mod Grundloven eller maatte tillægge Højesteret en Kompetence, den ikke har, er herved intet at gøre; Højesterets Dom maa alligevel være den endelige og afgørende Norm for det omprocederede Forholds Afgørelse." Her anerkender Nellemann selv lige ud, at naar Højesteret har truffet den endelige Afgørelse, maa alle bøje sig derfor, selv om Højesteret efter deres Mening skulde have overskredet sin Kompetence. (*Justitsministeren* [Steincke]: Læs et lille Stykke videre). Jeg har ikke mere, men det kan den højtærede Minister maaske læse videre, naar han kommer til.

Jeg tvivler altsaa ikke om, at Nellemann vilde have bøjet sig loyalt for denne Afgørelse af Højesteret, som jeg ligesom det ærede Medlem Hr. Rytter mener man nu maa regne med som gældende Lov i dette Land, ligesom en tilsvarende Afgørelse ogsaa er truffet af den norske Højesteret.

Det er for øvrigt besynderligt, at naar det ærede Medlem Hr. Zahle saa stærkt paaberaaber sig Nellemann, er Nellemann i Virkeligheden ikke enig med det ærede Medlem Hr. Zahle. Efter de Udtalelser, der her faldt fra det ærede Medlem Hr. Zahles Side, maa jeg gaa ud fra, at det ærede Medlem mener, at Domstolene nok kan tilsidesætte en Lov, hvis de finder, at Grundlovens formelle Bestemmelser om Loves Tilblivelse ikke er overholdt, men de kan ikke tilsidesætte en formelt rigtigt tilbleven Lov, der i Realiteten strider mod Grundloven. Det var det, det ærede Medlem Hr. Holstein rigtigt paatalte. Han forstod ikke rigtigt den Sondring og hvorpaa det ærede Medlem Hr. Zahle begrundede denne Sondring.

Nu er det ganske interessant at se, naar man læser efter hos Nellemann, at Nellemann forkaster denne Sondring, som det ærede Medlem Hr. Zahle har gjort, og siger, at enten maa man tage det Standpunkt, at Domstolene kan prøve, om Loven er grundlovsmæssig baade i formel og reel Henseende, eller ogsaa kan de det ikke i nogen Henseende. For den Mellemvej, som det ærede Medlem Hr. Zahle er optraadt for, kan han altsaa ingenlunde

paaberaabe sig Nellemann som Forbunds-fælle.

I øvrigt er det ganske besynderligt, som Nellemann er blevet populær netop i de Kredse, hvortil det ærede Medlem Hr. Zahle slutter sig, man kan maaske snart vente sig en Buste af Nellemann oprejst udenfor Socialdemokraternes Bygning, Folkets Hus o. s. v. Dèr kan man se, hvordan Tiderne forandrer sig og vi med dem. ... (*Justitsministeren* [Steincke]: Argumenterne bliver staaende!). Ja, Argumenterne bliver staaende, men Modargumenterne, højtærede Justitsminister, bliver ogsaa staaende, og de er saa tunge, at Ministeren med al sin Dialektik vil have vanskeligt ved at rokke ved dem. Lad os se paa nogle af de Argumenter, Ministeren har fremført, Tiden tillader desværre ikke at gaa dem allesammen igennem.

Justitsministeren henviser til, hvad vi alle ved, at en Lov kan bestemme, at Spørgsmaal vedrørende denne Lovs Fortolkning — det være sig en Lønningslov eller en anden Lov — ikke hører under Domstolene, men henlægges til Administrationen. Det er der ingen Uenighed om, ingen holder paa den Anskuelse, at ethvert Fortolknings-spørgsmaal skulde være en Domssag. Men det viser bare ikke noget som helst med Hensyn til det Spørgsmaal, Talen her er om. Det viser navnlig ikke noget som helst om, at en grundlovsstridig Lov kunde indeholde en Paragraf, der sagde: Spørgsmaalet om denne Lovs Grundlovsstridighed hører ikke under Domstolene. Noget saadant vilde man absolut ikke kunne gyldigt bestemme, og man vil heller ikke kunne paaberaabe sig den Praksis, der hidtil har været gældende, at visse Anliggender kan undtages Domstolene. Dette Argument spiller derfor ikke nogen som helst Rolle.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, at der i Grundlovens § 70 — ikke § 72, som det ærede Medlem Hr. Rytter sagde — er en udtrykkelig Bestemmelse om, at Domstolene kan paakende ethvert Spørgsmaal om Øvrighedsmyndighedens Grænser, er at bemærke, at heraf kan man ikke med nogen Ret slutte, at de ikke kan paakende Spørgsmaal om den lovgivende Magts Grænser. Thi, som det ærede Medlem Hr. Rytter rigtigt fremhævede, der var en særlig Grund til